

Նար-Ռոս

Մարդ

Երբ առաջին անգամ արհամարհելով,
Քո սուրբ խորհուրդը ես չըլսեցի,
Եվ անգուսպ կրքերիս ստրուկ դառնալով,
Մշտապես արդեն ես մեղանշեցի.
Եվ այդ ժամանակ, երբ, խիստ նգովելով,
Ձգեցիր ինձ այս աշխարհը անել,
Որը լի է անթիվ վիշտ ու հոգսերով,
Եվ ուր մարդ կարե արցունքից խեղդվել.
Այն ժամանակվանից մինչ ներկա բուպես
Ես կրում եմ այդ նգովքն անդադար
Եվ չունեմ իրավունք տրտնջալ բախտես,
Չի այդ իմ մեղաց պատիժն է արդար:
Եվ կըկրեմ միշտ այդ նգովքը վերաս,
Քանի որ մարդ եմ ես լի կրքերով.
Մինչև որ փրկարար իմ վերջին օրհասս
Կրգոցե հավերժ աշունքս քնով:

19 հունվ. 1886.